

KRAŠTO VADOVŲ ŽINIA

Sandorų laikymasis

Prezidentas Peras G. Malmas,

2-asis patarėjas Rytų Europos Krašto prezidentūroje

Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios atkūrimas per pranašą Džozefą Smitą apėmė tyrų doktrinų ir principų, kurių gyvendamas žemėje mokė Jėzus Kristus, sugrąžinimą ir kunigystės įgaliojimo veikti Jo vardu ir visų raktų, būtinų Izraelio namams surinkti ir teikti apeigas bei sandoras, būtinas sugrįžti pas Dangiškąjį Tėvą, sugrąžinimą.

Esame tikrai privilegijuoti gyventi šiais labai ypatingais laikais, kai mums siūloma priimti tiesą, sudaryti sandoras ir gyventi Dievui patinkančią gyvenimą. Savo įsipareigojimą rodome troškimu, tikėjimu ir darbais. Kad būtume kupini to troškimo būti ištikimi sudarytoms sandoroms ir galėtume kviesti kitus ateiti pas Kristų, turime turėti liudijimą, jausti Dievo meilę mums ir mylėti savo artimą.

2010 m. spalio Visuotinėje konferencijoje, savo kalboje *Keičianti tikėjimo ir charakterio galia*, vyresnysis Ričardas G. Skotas taip sakė apie liudijimą ir jo poveikį mūsų gyvenimui: „Liudijimą stiprina dvasiniai įspūdžiai, kurie patvirtina, kad mokymas teisingas, kad poelgis teisingas. Dažnai tokį vedimą lydi stiprios emocijos, sukeliančios ašaras ir trukdančios kalbėti. Bet liudijimas – tai ne emocijos. Tai pati charakterio esmė, išausta iš nesuskaitomų teisių sprendimų gijų. Tie pasirinkimai priimami remiantis tuo, kuo tikima, ir kas, bent iš pradžių, yra nematoma. Stiprus liudijimas teikia ramybę, paguodą ir pasitikėjimą. Iš jo kyla įsitikinimas, kad nuolat paklūstant Gelbėtojo mokymams, gyvenimas bus nuostabus, ateitis saugi ir galėsime įveikti mūsų kelyje iškiliančius sunkumus.“ Turėdami tokį liudijimą, galime judėti pirmyn su tikėjimu, stengdamiesi įgyvendinti savo išgelbėjimą, kviesdami ir palaikydami kitus daryti tą patį.

Amžinas valios laisvės principas daro mus, kaip asmenybes, pačius atsakingus už tai, kaip gyvename ir

kaip laikomės sudarytų sandorų. Žinome, kad Dievas visada laikosi savo pažadų. Taigi iš tikrųjų tik nuo jūsų ir manęs priklauso, ar tie pažadai bus išpildyti. Sunkumų, žinoma, bus. Tačiau ištikimiesiems pažadėta, kad galėsime išverti iki galo. Savo kalboje vyresnysis Skotas pažymėjo: „Velnias nelaimės. Net dabar jis turi veikti Viešpaties jam nustatytose ribose. Jis negali atimti jokio užtarnauto palaiminimo.

Jis negali pakeisti charakterio, išausto iš teisių sprendimų. Jis neturi galios sunaikinti amžinų saitų, sudarytų šventoje šventykloje tarp vyro, žmonos ir vaikų. Jis negali užgniaužti tikro tikėjimo. Jis negali atimti jūsų liudijimo. Taip, visa tai galima prarasti pasidavus jo gundymams. Tačiau savyje jis neturi galios tai sunaikinti.“ Supratimas, kad mums duota galia atsispirti pagundoms, padės mums būti ištikimiems savo sandoroms. Tam reikės būti nuolankiems ir nuolat stiprinti savo liudijimą. Bet turime pažadą. Taigi, jūs ir aš galime kontroliuoti savo padėtį.

Tad, stengdamiesi laikytis savo sandorų, visada stiprinkime savo liudijimą ir ugdykime teisių, doros kupiną charakterį. Tada įsitikinsime, kad mus tikrai palaiko galia iš aukštybių.

„Ir buvo taip, kad aš, Nefis, išvydau Dievo Avinėlio galią, nusileidusią ant Avinėlio bažnyčios šventųjų ir ant Viešpaties sandoros žmonių, kurie buvo išsklaidyti ant viso žemės veido; ir jie buvo ginkluoti teisumu ir Dievo galia su didele šlove.“ (1 Nefio 14:14.) ■

Prezidentas Peras G. Malmas

Lietuvos apygardos konferencija

Zina Pečiulienė, Klaipėdos skyrius

Kokie turime būti dėkingi mes, Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariai, mūsų Dangiškajam Tėvui, kad turime privilegiją dalyvauti konferencijose, vykstančiose du kartus per metus, kur per Savo tarnus Viešpats mus moko viso to, kas mums reikalinga žinoti šiomis dienomis.

Suvokiui, kad labai svarbu išgirsti konferencijos pasisakymus, nes žinau, kad per juos mums kalba Pats Viešpats. Mąščiau, kokie dėkingi turėtume būti, kad žinome, jog šis darbas yra ne žmonių, bet Viešpaties. Kaip labai Dievas mus myli, rūpinasi mumis ir nori, kad mes būtume laimingi. Jis nurodo mums kelią į laimę ir saugumą. Tas kelias – sekti tais, kuriuos Jis pasirenka ir įkvepia.

Dievo darbas vyko visais laikais. Nuo Adomo laikų Viešpats per Savo pranašus įspėdavo žmones apie grėšiančius pavojus. Kartais žmonės buvo tokie nelabi, kad nesugebėdavo įsiklausyti į įspėjimus ir nupuldavo į tamsą, ir pražūdavo.

Šiomis neramumų dienomis Dievas nesiliauja kalbėjęs per savo išrinktuosius. Jis mato mus ir žino, kaip Jo vaikams reikalinga pagalba. Todėl neatstiktinai šiais metais pavasarinė Lietuvos Apygardos konferencija

buvo suorganizuota kiek anksčiau nei buvo įprasta ankstesniais metais. Savo skyriuose buvome raginami nepraleisti tokios nuostabios progos išgirsti tai, ką svarbaus Viešpats nori pasakyti mums.

Lietuvos Apygardos konferencija įvyko kovo 11–12 dienomis. Norisi tikėti, kad tie, kurie klausėsi kalbančių Viešpaties tarnų, galėjo išgirsti tai, kas svarbu mums, kaip Bažnyčiai, ir kiekvienam asmeniškai. Buvo kalbama apie pagrindinį Dievo įsakymą – meilę, meilę Dievui ir savo artimui, apie Jėzaus Kristaus tobulą meilę ir kaip iš Jo mes galime mokytis mylėti, kaip galime stiprinti tarpusavio santykius. Taip pat klausėmės apie Šventosios Dvasios svarbą mūsų gyvenime, buvome mokomi, kaip turime ruošti kiekvieną dieną, kad išgirstume Šventosios Dvasios šnibždesius, ir ką turime daryti, kad Ji mūsų neapleistų.

Girdėjome vyresniojo Gvido Senkanso iš Septyniadešimties liudijimą apie Mormono knygos tikrumą, šios knygos šventumą ir svarbą. Per jo pasisakymą turėjome galimybę skaityti eilutes iš šios knygos, o taip pat ir kitų Šventų Raštų, o jis Šventosios Dvasios galia aiškino mums tų eilučių reikšmę. Buvome mokomi, kaip galime būti dvasiškai švarūs, kad susivieniję

NUOTRAUKA SPAUSDINAMA PEČIULIŲ ŠEIMAI SUTIKUS

ir laikydamiesi visų įsakymų įgyvendintume ir įtvirtintume Sionę čia, kur gyvename. Daug kitokių praktinių kasdienio gyvenimo dalykų buvome mokomi šios konferencijos metu. Kad nenuviltume į tamsą ir nepražūtume, ateikime į konferencijas ir išgirsime tai, ką Dievas nori mums dovanoti – tai yra kryptį į laimę ir saugų kelią. ■

Sesuo Zina su vyru Mindaugu

170-asis Paramos bendrijos gimtadienis Lietuvoje

2012 m. kovo 17 d., šeštadienį, visose Rytų Europos Krašto misijose ir kuoluose įvyko Paramos bendrijos konferencijos, skirtos 170-osioms šios bendrijos įkūrimo metinėms. Svarbia jubilejinių susirinkimų dalimi buvo trijų visuotinės Bažnyčios vadovybės seserų, atstovaujančių Paramos bendrijai, Merginų organizacijai ir Pradinukų organizacijai, kalbų transliacija. Pažymėtina, kad visų šių trijų organizacijų pastangos nukreiptos padėti moterims atskleisti savo dievišką potencialą.

Perfrazavus Prezidento Loreco Snou žodžius, pasakytus Bažnyčios nariams 1850 m., galime „prisiminti, kaip buvo prieš dvidešimt metų arba tik prieš dešimt metų, juk nemažai mūsų Bažnyčioje esame jau tiek laiko, ir atkreipti dėmesį į tai, kiek daug mes nuveikėme“, ir pasidžiaugti.

Paramos bendrija Vilniuje ir Kaune pradėjo veikti 1994 metais. Nors gretos buvo negausios, bet pastangos tarnauti atnešė mums daug džiaugsmo, parodė, kaip rūpinimasis vienai kita gali suteikti džiaugsmo abiems pusėms. Vadovaujamos pagal kunigystės principus mūsų organizacijos skyriuose auga ir stiprėja.

Stefanija Vlasova, Kauno skyriaus Paramos bendrijos prezidentė: Tą dieną Kauno skyriaus seserys rinkosi į savo organizacijos 170-ąsias metines. Mus pasveikino skyriaus prezidentas Eugenijus Alekna, primindamas, kokios mes svarbios Dangiškojo Tėvo plane: esame pašauktos dvasiškai tobulėti pačios ir stiprinti šeimas, esame atsakingos viena kitai už Evangelijos mokymą ir teisingą gyvenimo pavyzdį.

Po to žiūrėjome transliacijos įrašą. Mūsų jausmus pakylėjo sesers Viksom mintis: „Mes visos esame Sionės seserys ir, kaip moterys, žmonos, motinos ir močiutės, esame vadinamos tuo pačiu vardu – „Dievo dukterys“. Iš tikrųjų tai įpareigojantis vardas.

Seseris sujaudino ir sesers Bek kalba. Ji priminė prezidento Pakerio mintį, kad Paramos bendrija

**Vilniaus ir
Kauno skyrių
Paramos
bendrijos
seserys 1994 m.**

„didžiausia ir visais atžvilgiais galingiausia moterų organizacija žemėje“. Tai organizacija, turinti gražius ir didžius tikslus išgelbėjimo darbe. Viešpaties darbas nėra lengvas, bet, kaip sakė sesuo Bek, Viešpaties padedamos galime išspręsti sunkumus, dėl kurių mums sunku nuoširdžiai rūpintis kitomis seserimis.

Po peržiūros prisiminėme savo skyriaus Paramos bendrijos istoriją, pirmuosius Bažnyčios žingsnius Lietuvoje ir Kaune. Koks nuostabus metas gyventi Žemėje, kai sugrąžinta kunigystė ir Evangelijos pilnatvė!

Skyriaus broliai ir vadovai paruošė vaišes, sveikino, dovanojo gėles ir džiaugėsi kartu su mumis. Esame dėkingos jiems, o svarbiausia dėkojame Viešpačiui už Bažnyčią ir už mūsų organizaciją.

Kauno skyriaus švenčia Paramos bendrijos jubiliejų

Stasė Blindaruk,

Klaipėdos skyrius: Kartu su Paramos bendrijos seserimis visame pasaulyje ir Klaipėdos skyriaus seserys pažymėjome šią datą. Šventę pradėjome giesme „Kaip sesės Sione“. Skyriaus prezidentas Donatas Blindarukas pasveikino seseris, padėjo už tarnavimą skyriuje ir palinkėjo gerų, dvasingų ir darbinių metų. Žiūrėjome Bažnyčios pagalbinių organizacijų vadovų sveikinimų įrašą. Buvome mokomos, kad mūsų didžiausias turtas yra namuose – tai mūsų šeimos ir kad, kaip sakė Bažnyčios visuotinės Paramos bendrijos prezidentė Džiulė B. Bek, „dar niekada per visą pasaulio istoriją nereikėjo tiek tikėjimo kaip dabar.

NUOTRAUKA SPAUSDINAMA S. BLINDARUK SUTIKUS

**Sesuo Stasė
Paramos bendrijos veikloje**

Klaipėdos skyriaus seserys po tarnavimo veiklos

Viešpats nori mus laiminti ir mums padėti. Mums taip pat reikia stipresnių šeimų ir namų. Šeima paskirta Dievo ir yra pats svarbiausias padalinys šiame gyvenime ir amžinybėje. Mūsų šeimos neatpa stiprios savaime; turime sąmoningai, atkakliai, stropiai ir kantriai stengtis, o Viešpats laimins mus šiame darbe“.

Pasistiprinus dvasiškai, mūsų laukė siurprizas – skyriaus prezidento ir misionierių paruoštos šventinės vaišės! Ragavome įvairių jų paruoštų picų, gėrimų ir sesers Lasmos iškeptą tortą. Ačiū jiems visiems, tokiu būdu parodžiusiems savo paramą ir dėkingumą skyriaus seserims.

Smagiausia šventės dalis buvo tarnavimo veikla. Skyriaus prezidentas Blindarukas su seserimi Nijole išvyko į Palangą padėti tvarkytis seseriai Irenai, o mes, pasilikusios skyriuje, tvarkėme savo maldos namų vidų ir aplinką.

Šventę ir veiklą užbaigėme malda, dėkodamos savo dangiškajam Tėvui už tokią prasmingą šventę. Gera nuotaika, ryžtas duoda jėgų eiti pirmyn, nenusiminti dėl laikinų sunkumų. Bendras darbas ir tarnystė leidžia atsiskleisti gerosioms seserų savybėms: darbštumui, nuoširdumui, kantrybei. Esame dėkingos savo Dangiškajam Tėvui už Jo meilę mums.

Jovita Šulinskaitė, Šiaulių skyrius: Mūsų skyriuje tai įspūdinga šventė, kurios metu galėjome gauti išminties ir mokytis iš visuotinės Paramos bendrijos organizacijos prezidentės, visuotinės Merginų organizacijos prezidentės ir visuotinės Pradinukų organizacijos prezidentės pasisakymų. Kiekvienai iš mūsų buvo svarbu išgirsti, kaip turime elgtis su mažutėliais, merginomis ir kaip galime tobulėti mes pačios. Kunigystę turintys broliai tarnavo seserims: paruošė joms valgi, o mes pačios tarnavome gamindamos žaislus vaikams. Veikla buvo pavyzdys, kaip turime dalintis meile su kitais. ■

NUOTRAUKA SPAUSDINAMA SESERIMS SUTIKUS

Šiaulių skyriaus seserys: iš kairės Aldona Grabauskienė, Irina Beliajeva, Gitana Galvidytė, Ramutė Petrauskienė, Jovita Šulinskaitė, Skaistė Makslahti-Tolstosheev

Vilniaus pastarųjų dienų šventieji DARO!

Luiza Castro, Vinių 1-asis skyrius

Balandžio 21 dieną Lietuvoje tūkstančiai žmonių rinkosi į kasmetinę 5-tąją aplinkos tvarkymo akciją „Darom“, kurios metu gyventojai, pasiraioję rankoves ir „ginkluoti“ šiukšlių maišais, švarino aplinką.

Ne išimtis buvo ir Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariai. Akcijos metu dirbo visi: kunigijos Kvorumų kunigai nebijojo parodyti savo fizinės jėgos ir nešioti sunkius maišus ir kitus daiktus, Paramos Bendrijos moterys negailėjo savo švelnių rankų ir šauniai tvarkė prišiuokšlintas teritorijas, Merginų Organizacijos merginos nepabūgo juodžemio, jame slypinčių sliekų, kastuvų ir grėblių, o vaikai entuziastingai rinko kiekvieną mažą šiukšlelę ir mėtė jas į tėvų maišus. Misionieriams taip pat netrūko darbo: iš miško, esančio prie maldos namų, teko nešti sausus šakas, medžius, kurių būtų užtekę antram tokio pat dydžio miškui.

Bažnyčios nariai išsiskyrė iš kitų žmonių – visi vilkėjo liemenes su užrašu „Mormonų pagalbos rankos. Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia“.

Merginų Organizacija turėjo savo misiją: sukasti ir išpurenti prie bažnyčios įėjimo vartų

esančią žemę. Jų tikslas – gražus, akiai patrauklus mini sodelis, džiuginantis kiekvieną pro vartus žengiantį žmogų. Po kelias valandas trukusio darbo tikslas buvo pasiektas – pasodinta pirmoji gėlė! Merginos džiaugėsi rezultatais ir dar kart įsitikino, kad komandinis darbas tai vienas malonumas. Jaunos merginos taip pat prisidėjo prie šiukšlių rinkimo miške.

Paramos bendrijos seserys ir kunigystę turintys broliai su besidominčiais, Pradinukų organizacijos vaikais ir gretimų namų gyventojais šiukšles rinko aplink maldos namų teritoriją. Rezultatas išties šaunus – kelios dešimtys maišų šiukšlių.

Misionieriams kartu su kitais kunigystę turinčiais vyrais teko miškininkų dalia. Darbas išties nelengvas – nešti sausus medžius ir šakas per visą mišką link šiukšlių surinkimo vietos. Kelias valandas dirbę vyrai galėjo didžiuotis nuveiktu darbu ir jo rezultatais – kelių metrų aukščio medienos krūva ir gyventojų dėkingumu.

Akcija „Darom“ – tai puikus tarnavimo kitiems pavyzdys. 3 Nefio 26:19 rašoma: „Ir jie mokė ir tarnavo vienas kitam; ir viskas jų buvo bendra, ir kiekvienas teisingai elgėsi su kitais.“ Tarnaudami mes galime

jausti Šventosios Dvasios buvimą šalia, taip pat tai teikia daugybę palaiminimų, tarp jų ir džiaugsmą sielai. Tarnavimas tai Tikrosios Meilės išraiška, o kaip mes visi jau žinome, „Tikroji meilė nepaprastai kantri ir maloni, ir nepavydi, ir nepasi-pūtusi, neieško sau naudos, ją nelengva supykdyti, ji nemažto pikta ir nesidžiaugia nedorybe, bet džiaugiasi tiesa, visa pakelia, visa tiki, viskuo viliasi, visa ištvėria“ (Moronio 7:45). Taigi, mieli broliai ir seserys, tarnaukime vieni kitiems, būkime kantrūs, nepavydėkime, nebūkime pasi-pūtę, neieškokime sau naudos, tarnaukime ne tik todėl, kad taip mums sako Šventieji Raštai, bet ir todėl, kad norime parodyti savo meilę kitiems.

„Darom 2012“ – puikiai pasisekusi akcija, ir visi jos dalyviai, tiek Bažnyčios nariai, tiek ir nenariai, dirbdami su meile širdyje, galėjo pajusti tarnavimo džiaugsmą. ■

Seserys Luiza (kairėje) ir Laima Stankevičiūtė akcijoje „Darom 2012“

Šventyklos endaumentas– palaiminimas visai šeimai

Vilma Liutvinskaitė Šarif, Kaunas – Vemblis

Noriu papasakoti, ką patyriau šventuose Dievo namuose – šventykloje, ir kaip atėjau iki to didžio įvykio. Bažnyčioje turiu pašaukimą: esu pirmoji patarėja skyriaus Paramos bendrijos prezidentūroje. Turiu pripažinti: kad toliau galėčiau jį vykdyti, man gyvybiškai reikėjo šventyklos – labiau nei maisto mano kūnui. Jei tuomet būčiau žinojusi, kaip šventykla palaimins mano šeimą, nebūčiau atidėlojusi to ištisus septynerius metus.

Pašaukimas buvo raktas, atrakinęs mano širdį. Turėdama išlaikyti šeimą ap sunkintomis aplinkybėmis, dažnai pagaudavau save galvojant: „Kaip galiu visa tai padaryti? Dieve, kaip spėsiu lankyti visus Bažnyčios susirinkimus, tėvų tarybos susirinkimus ir labdaros renginius autizmu sergantiems vaikams savo vyresniojo sūnaus specialiojoje mokykloje; kaip įvykdysiu pareigą kasdien mokyti savo vaikus Evangelijos ir pati skaityti Raštus; ar mano vyras, kuris net nėra Bažnyčios narys, sutiks po darbo papildomai prižiūrėti vaikus, kol aš vykdysiu savo lankomąjį mokymą?“

Dvejojau ir ieškojau įkvėpimo. Mano draugė internetu atsiuntė citatėlę: „Kartais žmonės, kurie yra laimingi, iš tikrųjų brenda per didžiausius sunkumus.“ Pamaniau: „Tai apie mane.“

Prisimenu atgavios minutes, kurias patyriau pasiruošimo šventyklai pamokose. Tai buvo tarsi vestuvių repeticija. Sužinojau apie endaumento procesą ir apie tai, kas įvyksta po jo. Nekantravau patirti visa tai.

Papildomi išbandymai palaimino mano gyvenimą. Ramybės akimirkomis, kurias patirdavau studijuodama Raštus, kviesdavau savo vyrą prisidėti. Iš tikrųjų taip apipildavau jį pasakojimais apie šventyklą iš Išėjimo knygos bei Doktrinos ir Sandorų, kad jis man beskaitant užmigdavo. Tikėjau, kad mokymo svarbą jis suvoks per Dvasią, kuri kartais perpildydavo mane. Tuo laikotarpiu taip pat pradėjau rašyti šeimos istorijos knygą, nes jaučiau, kad mirusiųjų išgelbėjimo darbas yra labai svarbus. Kiekvienoje šeimoje yra tokių žmonių, kurie laukia anapus uždangos. Taigi, surašiau gerus prisiminimus apie kiekvieną nuo vaikystės pažįstamą asmenį, išskyriau kelias nuostabias moteris – močiutę Genovaitę ir tetą Anastaziją. Tai buvo moterys, kurios, esu tikra, bus su Dievu.

Sekmadieniais po bažnyčios leidžiu vaikams ir sau šiek tiek atsikvėpti. Pati imu skambinti seserims, kurių pasigedau tą dieną.

NUOTRAUKA SPAUSDINAMA ŠARIF ŠEIMAI SUTIKUS

Sesuo Vilma su vyru Hasan'u, sūnumis Darren'u ir Aru

Kai įmanoma rašau, planuoju. Taip ir gyvenu: šeima, Bažnyčia, pareigos, vyras, mano laikas su Dievu.

Bėgo savaitės. Nuo to laiko, kai apsisprendžiau vykti į šventyklą, pamaciau nuostabų pasikeitimą savo vyro elgesyje. Jis ėmė su manimi aptarinėti perskaitytas Raštų ištraukas, ėmė sakyti vaikams, ko Dievas iš jų tikisi, ėmė peržiūrėti Bažnyčios vaizdo medžiagą ir vaikiškus DVD. Vieną dieną jis parėjo su žalios arbatos pakuote ir pareiškė, kad nuo šiol gers ne juodą, o žalią arbatą, be to, pasakė, kad stengiasi mesti rūkyti.

Visada atminsiu savo endaumento-

dieną šventykloje. Šventyklos aplinka buvo kalėdinė: pastatytas „Betliejus“, net šerkšnas... Ten praleistas laikas – tai dvasinė puota. Visi žmonės suvienyti meilės, niekas nežiūri į tave iš viršaus, visi lygūs, net apsirengę vienodai – baltai. Nuolat žavėjau didžiu tikėjimu žmonių, dirbančių šventuose namuose, gelbėjančių mirusiuosius ir darančių kitas apeigas už žmones, kurių niekada nematė, su kuriais gal net nesusiję giminystės ryšiais.

Po savo endaumento turėjau galimybę apsilankyti keliose užantspaudavimo ceremonijose. Prie durų mus pasitikusi moteris manęs paklausė: „Kur jūsų vyras?“ Atsakiau: „Kol kas jo čia nėra.“ Ji nusišypojo, patapšnojo man per petį ir tarė: „Man patinka, kaip tu pasakei tai: „Kol kas...““

Netrukus sužinojau, kad mano vyras kunigystės klasėje paliudijo, kad Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia yra tikra. Būdami Lietuvoje, apsilankėme daugelyje šventinių renginių. Jis sakė, kad niekur nebuvo sutikęs tiek daug nuostabių žmonių kaip šioje Bažnyčioje.

Grįžome namo, ir išgirdau, kad mano vyras nori pasikrikštyti. Tikiuos ir kito žingsnio. Stebint visą įvykių seką, gana lengva numatyti, kas tai bus. Bet pradžioje taip neatrodė. Būtent Tėvo valios pažinimas ir vykdymas atneša sėkmę. Kviečiu jus: nedelskite, nepraraskite ryžto, kaip aš savo nevilties akimirką. Taip jūs tik atitolinate nuo savęs palaiminimus. Liudiju, kad šventykla – tai yra vieta, kur galime būti arčiausiai prie Dievo, vieta, kur mūsų maldos išklausomos. Prisiminimai apie endaumentą pripildo mano širdį džiaugsmo. Ačiū tau, Dieve, už šventyklą. Tavo keliai mums nežinomi, bet Tau, Aukščiausiasis, nieko nėra negalimo. ■

Patriarchalinis palaiminimas – papildoma pagalba ir vadovavimas

Daiva Luzginienė, Vilniaus 1-asis skyrius

Jei norite tarsi pažvelgti į amžinybę, jei norite pamatyti, kas jūsų laukia ateityje, paimkite savo patriarchalinį palaiminimą ir dar kartą jį perskaitykite. Tai asmeninė Dangiškojo Tėvo dovana kiekvienam Savo dvasiniam vaikui.

Kas suteikia šį palaiminimą? Jį suteikia ištikimas Dievo tarnas, įšventintas į Melchizedeko kunigystės patriarcho pareigybę visam likusiam jo gyvenimui. Dažniausiai tai pagyvenęs žmogus, žinantis daug ką iš to, ką mums dar teks sužinoti šiame gyvenime. Patriarchas – tai ne patarėjas, todėl jis neduoda patarimų. Jis nežino, kokį palaiminimą mes gausime, kol jo nesuteikia. Kada patriarchas uždeda rankas mums ant galvos, Dangiškasis Tėvas per Šventąją Dvasią jam siunčia mintis, vaizdinius ir netgi konkrečius žodžius, skirtus laiminamam žmogui. Patriarchas įtraukia šias mintis, vaizdinius ir žodžius į žmogaus palaiminimą.

Patriarchaliniame palaiminime atskleidžiama žmogaus kilmė iš karališkųjų Izraelio namų. Kiekvienas Bažnyčios narys priklauso vienai iš dvylikos Izraelio giminių. Tie, kurie nepriklauso jai pagal kraują, tampa Izraelio namų nariais po krikšto – yra įsūnijami. Per Šventosios Dvasios įkvėpimą patriarchas paskelbia gentį, per kurią tas žmogus gaus tai genčiai skirtus palaiminimus ir geriausias galimybes. Ši kilmė dažniausiai susijusi su mūsų pareigomis Viešpaties karalystėje.

Per šią palaiminimo dalį aš įgijau neįkainojamą dvasinę patirtį. Kol patriarchas laukė, prie kokios Izraelio giminės Dievas priskyrė mane, pauzė užtruko. Per tą pauzę, toje tyloje, aš pirmą kartą gyvenime pajutau, ką reiškia girdėti Dvasios balsą, ne išorinį, su garsu, bet girdimą viduje ir labai aiškų. Keliomis sekundėmis anksčiau už patriarchą išgirdau, kokiai giminei priklausu. Kai patriarchas tai ištarė garsiai, norėjau atsisukti į jį ir pasakyti: „Taip, patriarche, jūs visiškai teisus!“

Jaučiausi labai pakiliai. Ne todėl, kad būtent prie tos giminės buvau priskaičiuota, bet todėl, kad nuo šiol žinojau, ką reiškia girdėti Dvasios balsą. Šios ypatingos patirties niekada nenorėčiau pamiršti!

Kita patriarchalinio palaiminimo dalis – tai asmeniniai palaiminimai. Tai papildoma pagalba ir vadovavimas, tai patariantis ir išminties kupinas palaiminimas, kuris ves mus per gyvenimą. Šioje dalyje išgirstame įkvėptus ir pranašiškus dalykus apie savo gyvenimą, nurodymus, patarimus ir nukreipimus. Patriarchaliniame palaiminime bus paminėti tie įvykiai, į kuriuos turime atkreipti ypatingą dėmesį. Jame nebus detalizuojama viskas, kas turi įvykti mūsų gyvenime, pavyzdžiui, jei nebus paminėtas tarnavimas misijoje, tai nereiškia, kad negalime tapti misionieriais. Dievas mano, kad mes galime joje tarnauti ir be ypatingo Jo priminimo. Šioje dalyje bus surašyti mūsų talentai, dvasinės dovanos ir galimybės, kartais ir mūsų pašaukimai Bažnyčioje. Sužinojus, kas mes tokie ir ką turime daryti, mums bus lengviau priimti sprendimus dėl išsilavinimo, būsimos darbo ar santuokos. Mūsų patriarchaliniame palaiminime yra pažadai, kurie išsipildys, jei tik norėsime ir stengsimės sekti Viešpaties patarimais, ir išliksime ištikimi Evangelijai.

Mūsų patriarchaliniai palaiminimai gali būti ilgi arba trumpi, ir tai nėra mūsų vertumo matas. Gavę savo patriarchalinį palaiminimą, mes ne visada iš karto suprantame jį. Kartais praeina metai ar keli, kol pamatome, kaip išsipildo kuri nors jo dalis. ■

Luzginų šeima

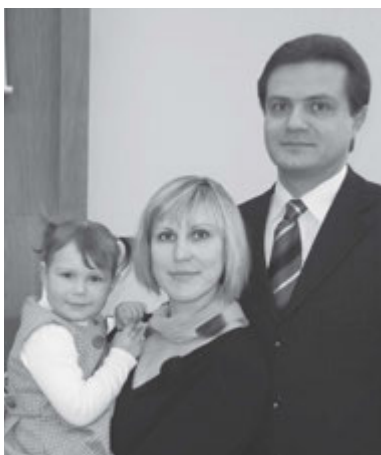

Atleiskite vienas kitam

Marina Mickevičienė, Kauno skyrius

Biblijoje, Evangelijoje pagal Matą, 5 skyriaus 44 eilutėje, sakoma: „Mylėkite savo priešus ir melskitės už savo persekiotojus.“

Žinau, kad Viešpats prisakė mums mylėti savo skriaudėjus ir priešus, bet mano asmeninė patirtis parodė, kad tai padaryti kur kas sunkiau, nei maniau. Prieš keletą metų vienas žmogus, su kuriuo gražiai draugavome ir bendravome, labai stipriai mane įskaudino. Nuo jo žodžių man akys pritvino ašarų, o grįžusi namo tiesiog pratrūkau raudoti. Bet atleisti skriaudėjui, kaip nurodo priesakas, neketinau. Atvirkščiai, visą savaitę iki kito sekmadienio kūriau keršto planą. Baisiausia, ką galėjau sugalvoti, – tai nesikalbėti su tuo žmogumi, nesisveikinti ir iš viso nekreipti į jį dėmesio, o į jo prašymus atsakyti neigiamai.

Sesuo Marina su vyru Sauliumi ir dukrele Auguste

Reikia pasakyti, kad visa savaitė nebuvo labai džiaugsminga, kadangi negalvojau nieko malonaus, o tik apie tai, kaip pakenkti žmogui. Puikiai supratau, kad reikia atleisti ir viską užmiršti, bet į pirmą planą veržėsi nuoskauda ir viršų ėmė pyktis.

Atėjo sekmadienis, ir ėmiausi įgyvendinti savo planą. Bet Viešpats, matyt, nusprendė padėti man įveikti savo išdidumą ir patarti man, ką daryti. Prasidėjus sakramento susirinkimui, ėmė skambėti įžanginė giesmė „Ar meldeisi tu?“ Antrame posmelyje yra tokie žodžiai:

*Kai širdis pykčiu patvino,
ar meldeisi tu?*

*Ar prašei tu atlaidumo,
kad galėtum be piktumo
nebeplūst kitų?*

Tai buvo Dangiškojo Tėvo patarimas. Man reikėjo melstis. Bet man to nepakako – niekaip negalėjau atleisti. Tada Dangiškasis Tėvas antrą kartą pasakė, ką reikia daryti. Prasidėjo pasisakymai, ir mano skriaudėjas išėjęs į sakyklą kalbėjo tema „Atleidimas“. Žinoma, kad po viso to, man kilo didžiulis noras atleisti ir vėl tapti gerais draugais.

Ši istorija įvyko seniai, bet aš iki šiol ją prisimenu ir vis stebiuosi, kaip gerai Viešpats pažįsta kiekvieną iš mūsų, žino mūsų išgyvenimus, mūsų reikmes ir poreikius ir kaip aiškiai mums pataria – tereikia įžvelgti ir suprasti. ■

Mano kelionė į geresnį rytojų

Austėja Andziulytė, Šiaulių skyrius

NUOTRAUKA SPAUSDINAMA ANDZIULIŲ ŠEIMAI SUTIKUS

**Sesuo Austėja (kairėje)
su šeima**

Niekada daug nemasčiau apie Dievą, krikštą ir bažnyčią. Tikėjau, kad Dievas yra ir tik tiek, iki tol, kol atėjau į pastarųjų dienų Bažnyčią. Kai mama pradėjo domėtis šia Bažnyčia pagalvoju, kad vėl prisiskaitė, bet greit pakeičiau nuomonę. Kai pirmą

kartą įžengiau į bažnyčią, ji tiesiog mane įtraukė. Kai misionieriai paklausė mūsų (manęs, mano sesers ir mamos), ar norime pasikrikštyti sutikau nė neabejodama. Tai buvo pats svarbiausias sprendimas mano gyvenime ir teisingiausias. Kai išnirau iš vandens, atverčiau naują švarų savo gyvenimo lapą, į kurį teisingai rašyti man padės Dievas ir Šventoji Dvasia. ■

MANO MĖGSTAMIAUSIA RAŠTŲ EILUTĖ

Kaip turėčiau elgtis

Jefimas Kundzinovič, Vilniaus 2-asis skyrius

NUOTRAUKA SPAUSDINAMA J. KUDZINOVICIŲ SUTIKUS

Jefimas Kundzinovič

Man patinka 6 eilutė iš Doktrinos ir Sandorų 3 skyriaus: „Ir štai, kaip dažnai tu pažeidinėji Dievo įsakymus bei įstatymus ir toliau leidaisi įtikinėjamas žmonių.“

Perskaitęs ją supratau, kaip iš tikrųjų turiu elgtis. Šioje eilutėje slypi atsakymas į daugelį klausimų. Kai kurie dalykai, kuriuos padarome, žiūrint pasaulietiškai, atrodytų visai normalūs. Bet pamąstę apie tai, ką daryti mus kasdieną įtikinėja aplinkiniai, galime suprasti, kad taip elgtis nevalia, nes ne viską, kas pasaulietiška, leidžia Dievo įsakymai. Todėl visiems ir kiekvienam siūlau bent kartą perskaityti „Elgesio taisykles“ ir knygelę „Jaunimo stiprybės vardan“ ir pamąstyti, kaip galėtume pagerinti savo elgesį, kad būtume verti įžengti į Dievo karalystę. ■